

PAU VALENT

EVÄSRETKI
MATONKUDENIITYLLE

PAU VALENT

**EVÄSRETKI
MATONKUDENIITYLLE**

Kaikki tarinassa esiintyvät henkilöt ovat kirjailijan
mielikuvituksen tuotetta.

Myöskään tapahtumia, sellaisina kuin ne kirjassa kerrotaan, ei
oikeasti ole tapahtunut.

Totuus on paljon pahempi.

© 2019 Valent, Pau

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 9789528008477

Kiitos Jussille, Aleksandralle, Tiinalle, Elinalle, Leksalle, Minnille, Kristiinalle, Marjolle, Kaisalle ja Sarille terävästä kritiikistä. Vaikka välillä sattui, se oli kuitenkin aina rakentavaa.

Erittäin suuri kiitos toiselle Elinalle korvaamattomasta avusta.

Ja ennen kaikkea kiitos rakkaalle vaimolleni Judithille siitä, että hän on katsonut hyväksyvästi läpi sormiensa kirjallisia harrastuksiani sen sijaan, että vaatisi minua ostamaan itselleni Harley-Davidsonin kuten muut ikätoverini ovat tehneet.

1.

Nyt sit oli vaan palattava takas sivilisaation pariin, ja
onnistuihan se.

Just nyt mä tunnen itseni onnelliseksi! Oliskohan sulla
mitään tekemistä sen asian kans.

Pere seisoj keskellä salia ja katseli lattialla makaavaa miestä, joka oli selvästikin kuollut. Luodinreikä vasemmassa ohimossa poisti sen mahdollisuuden, että tämä olisi vain kompastunut ja kaatunut. Ruumis oli luonnottomassa asennossa, kuin kasaan vaipunut marionetti, jonka narut oli yllättäen katkaistu. Oikea käsi oli vääntyneenä selän taakse ja vasen jalka puoliksi koukussa oikean alla.

Ampumahaavasta pulppuava veri piirsi monimutkaista labyrinttia pitkin laatoituksen saumoja ja oli juuri saavuttamaisillaan antiikkimaton reunuksen.

Pere tunsj lamaannttavaa kauhua ruumista katsellessaan. Vähä vähältä hänen tajuntaansa alkoi muodostua tietoisuus siitä, että hän oli juuri tappanut ihmisen. Hänen kurkkuaan kuristi ja hän karjaisi käheästi itkun sekaisella äänellä: "*Maldito Cabron!*"

Tämän solvauksen lausuttuaan Pere ei kuitenkaan ollut aivan varma siitä, tarkoitiko hän sillä kuollutta miestä, joka oli saanut Peren ikään kuin vahingossa ampumaan itsensä, vai oliko hänen tukahdutetun raivonsa kohteena markiisiksi kutsuttu mies, joka oli pakottanut Peren osallistumaan tähän painajaiseksi muuttuneeseen ajojahtiin.

Pere - kuten melkein kaikki häntä nykyisin kutsuivat - oli synnyinnimeltään Pedro, Pedro Matamoros. Hänen sukunimensä tarkoitti muslimin tappajaa. Vaikka tuo nimi kuulosti pahaenteiseltä, se ei kuitenkaan tehnyt hänestä rikollista - ei ainakaan murhamiestä. Hänen ainoa rikoksensa, aina tähän päivään asti, oli ollut uteliaisuus - liiallinen uteliaisuus. Mutta tätä tuntematonta kuollutta miestä katsellessaan Pere tiesi menneensä lopullisesti liian pitkälle.

Hieman yli sataseitsemänkymmentä senttisenä Pere oli mielestään lyhyt ja hän tunsu tästä syystä itsensä usein hieman epävarmaksi. Ainakin skandinaavien ja germaanien seurassa, joilla yleensä oli vartta roimasti häntä enemmän.

Hän oli vaaleatukkainen ja aivan poikkeuksellisen komea nuorimies. Ehkä hiukan liiankin komea, sillä toisinaan hän tunsu miehisyytensä kärsivän ylenpalttisesta komeudestaan. Oli miten oli, Pere tunnusti itselleen olevansa mitä suurimmassa määrin rakastunut omaan itseensä, vaikka ei vahingossakaan tulisi sanoneeksi sitä ääneen, ei ainakaan muiden kuullen.

"Mä olen niin komea, että ihan kasvoja särkee", Perellä oli tapana todeta aamuisin peiliin katsoessaan. Se sai hymyn nousemaan hänen huulilleen.

Kaunis - joku saattaisi hänestä sanoa. "Miellyttävä ja hauskanäköinen nuorimies", naapurin vanha leskirouva varmaankin toteaisi. Mutta tarkemmin katsottuna hänen katseessaan oli jotakin sellaista, jonka vuoksi useimmat saattaisivat määritellä hänet homoksi. Jotkut toiset taas saattaisivat varoittaa tytärtään Perestä, sanoen: "Hänessä on jotain salakähmäistä, usko pois."

Vaikka Pere yritti tehdä mielessään tehtyä tekemättömäksi, totuus oli yhtä kaikki se, että hän oli juuri tappanut ihmisen eikä se siitä miksikään muuttunut.

"Otat Erneston pistoolin mukaasi", markiisi oli vaatinut. Pistooli oli pienikokoinen ja näytti lähinnä leikkikalulta, mutta hän oli juuri tappanut sillä miehen.

"Pelottelet sillä vähän tyttöä ja tuot hänet minulle. Mutta elävänä ja hyväkuntoisena", markiisi oli täsmentänyt.

Noin sanottuna tehtävä oli kuulostanut varsin yksinkertaiselta. Markiisi oli tietenkin oikeassa. Eihän hänen tietenkään tarvitsisi asetta käyttää, pelkkä sillä uhkailu riittäisi.

”Varot vain, etteivät muut näe kasvojasi, kun tuot sen tytön. Tuliko selväksi?”

”Entäs se, mitä lupasitte palkkioksi työstä? Tämä ei kyllä kuulu meidän alkuperäiseen sopimukseemme”, Pere oli huomauttanut, toivoen markiisin sälyttävän epämiellyttävän tehtävän jonkun toisen harteille.

”Älä sinä siitä huolehdi. Teet vain niin kuin minä käsken ja saat työstäsi kunnan korvauksen. Kunhan vain olet ensin hoitanut homman loppuun, kuten alun perin sovittiin.”

Pereä pelotti. Hän ei ehkä niinkään pelännyt ihmisen ampumisesta koituvia seuraamuksia, enemmänkin hän pelkäsi markiisia. Pere oli ymmärtänyt heidän hyvin lyhyen tuttavuutensa aikana, mihin tämä mies kykeni.

Juuri sillä hetkellä Pere kuuli kirkaisun, joka sai hänet havahtumaan mietteistään. Vilaukselta hän ehti nähdä naisen, joka kääntyi ja lähti suin päin juoksemaan alas portaita. Hetken emmittyyään Pere säntäsi naisen perään.

2.

Anteeks toi mun typerä vetistely. Mä en tosiaan haluis
pilata meidän yhdessäolon hetkiä olemalla tommonen.
Saan sutkin pahalle tuulelle.
Kai mustakin joskus kasvaa iso tyttö.

Mitenköhän minä hänet löydän ihmispaljouden keskeltä, Teo pohdiskeli ajaessaan pitkin moottoritietä.

Siitä oli kulunut ainakin vuosi, kun hän oli viimeksi käynyt Tarragonassa. Oli kulunut aikaa siitäkin, kun hän oli ylipäättään poistunut kotikylästään. Ja oli melkoisella varmuudella kulunut ainakin viisi vuotta siitä, kun hän oli viimeksi matkustanut Barcelonaan. Vaikka eihän sinne oikeastaan niin hirveän pitkä matka edes ollut. Viime aikoina Teo ei juurikaan viitsinyt poistua kotoaan muutoin kuin pitkille yksinäisille kävelyretkilleen vuoristoon.

Koska Teo ei juurikaan pitänyt yhteyttä Suomessa asuviin sukulaisiinsa tai oikeammin, kuten hänellä oli tapana ajatella, hänen sukulaisensa eivät pitäneet yhteyttä häneen, kesti tovin ennen kuin hän ymmärsi soittajan puhuvan suomea. Kului vielä jokunen sekunti ennen kuin hän ymmärsi, mitä soittaja sanoi. Ja vasta sitten Teo oivalsi, että puhuja oli kaikista suomalaisista se, jonka soittoa hän oli kaikkein vähiten osannut odottaa.

Muistot menneiltä ajoilta alkoivat tulvia hänen mieleensä sellaisella voimalla, ettei hän toviin tiennyt mitä sanoa.

”Haloo, kuuluuko?” sanoi tuttu, mutta kuitenkin niin erilainen ääni linjan toisessa päästä.

Teo yskähti. Tunnevyöry sai sanat takertumaan hänen kurkkuunsa.

”Oletko se todellakin sinä?” Teo kysyi uskomatta korviaan.

Moottoritie, jota pitkin Teo ajoi, halkoi aluksi kuivaa ja hedelmätöntä tasankoa, jonka vain jatkuva ja kallis keinokastelu piti viljelylle kelpollisena. Sen jälkeen tie sukelsi vehreämpään laaksoon. Tien molemmin puolin avautui viiniviljelmiä, jotka muutamassa viikossa vaihtaisivat väriään, aivan kuin Lapin metsät ruska-aikaan ja koko seudun yllä leijuisi imelä rypäleiden tuoksu.

Pohjoisespanjalainen syksy oli Teolle mieluisin vuodenaika. Syyskuun lopulla, kun ilmat viilenivät ja sumu leijui aamuisin yhä vain pidempään maiseman yllä, jättäen vuorten huiput kylpemään nousevan auringon paisteessa, Teo unohtui usein ihailemaan keittiönsä ikkunasta avautuvaa maisemaa. Vuorten huippuja, jotka muuttuivat sitä sinertävimmiksi, mitä kauempana horisontissa ne sijaitsivat. Villiintyneitä peltotilkkuja, joita tiheät chopopuurivit reunustivat. Aikaa uhmaavaa, kallellaan seisovaa viljamakasiinia joen rannalla, jonka romahtanut katto sai sen muistuttamaan intialaista pagodia. Ja vesiputouksen valkeaa viivaa, jonka pauhun saattoi toisinaan kuulla aina terassille asti.

Kesäisin aivan liian voimakas auringonpaiste haalisti värisävyt ja muutti ne pölyisen harmaiksi. Mutta syksyllä, kun valaistus oli hellävaraisempi ja sumu pehmensi maiseman, Teosta vaikutti usein siltä kuin katselisi jonkun, jo edesmenneen suuren taiteilijan mestariteosta.

Tämä näkymä sai Teossa aikaan voimakkaan halun lähteä vaeltamaan. Vaeltaa yhä vain kauemmas, horisontissa siintäville vuorille. Kenties vain halusta kävellä tai kenties siksi, että näin hän saattoi tuntea olevansa lähempänä luontoa - osa sitä.

Laskeutuessaan loivasti kaartuvaa alamäkeä Teo näki kukkulan laella kerrostalokolossit, jotka olivat merkki siitä, että hän oli saapumassa määränpäähänsä. Välimeren rannalla sijaitseva Tarragonan kaupunki saattaa moottoritieltä katsottuna vaikuttaa luotaantyöntävältä kerrostalolähiöineen ja öljynjalostamoineen, mutta todellisuudessa kaupunki tarjoaa turistien katseltaviksi ainutlaatuisia historiallisia jäänteitä Rooman imperiumin ajoilta. Kaupunki on aivan kirjaimellisesti rakennettu muinaisen roomalaiskaupungin raunioille.

Muinainen Tarrago on siis tavallaan yhä olemassa. Vaikuttava amfiteatteri on kaivettu puoliksi esiin, mutta sen toinen puoli on yhä kapeita kivettyjä katuja reunustavien asuinrakennusten alla. Jonkun kellari on osa amfiteatterin labyrinttimäistä käytäväverkostoa. Sen tukimuurit saattavat puolestaan muodostaa seinän jonkun toisen rakennuksen keittiölle. Forumista on jäljellä vain katuja, jotka piirtävät kaupunkikarttaan aukion mittasuhteet. Ja Tarragon jyvät murit ovat nekin edelleenkin olemassa Tarragonan rakennusten seinien sisällä.

Joka vuosi kaupungissa järjestetään roomalaisfestivaalit, joihin saapuu harrastajaryhmiä Euroopan joka kolkasta esiintymään roomalaisina sotilaina, gladiaattoreina tai vaikkapa maanmittareina.

Silloin voi nähdä, miten lihaksikkaat gladiaattorit ottavat mittaa toisistaan, samalla tavoin ja samassa paikassa, kuin heidän virkaveljensä satoja vuosia aiemmin. Mutta toisin kuin edesmenneet virkaveljensä, nämä nykyajan gladiaattorit poseeraavat ottelunsa jälkeen valokuvattavina yhdessä yleisönsä kanssa.

Festivaaleilla voi syödä ja juoda roomalaiseen tapaan ja oppia, miten muinaiset roomalaiset pystyttivät telttansa viivasuoriin riveihin ja rakensivat suorat katunsa pitkälle kehitetyn maanmittaustekniikkansa avulla. Siellä voi myös nähdä, miten roomalaiset nuolitykit halkovat meloneja aivan samalla tappavalla tehokkuudella kuin kiväärin laukaus aukaisee vihollisen pään amerikkalaisessa sotaelokuvassa.

Teo oli ajoittanut lähtönsä siten, että saapuisi rautatieasemalle jo hyvissä ajoin ennen junan tuloa. Puoli tuntia ennen siltä varalta, että liikenne olisi ruuhkaista ja toiset puoli tuntia, jotta ehtisi kaikessa rauhassa nauttimaan *carajillon* asemakahvilassa. Anis del Momo-viinalla maustettu kahvi oli Teon lempijuoma. Samalla hän saattoi myös kaikessa rauhassa lukea päivän lehden.

Tällä tavoin hän totuttautuisi uuteen ympäristöön. Juttelisi ehkä hetken jonkun ventovieraan kanssa jalkapallosta tai väittelisi politiikasta. Tämän jälkeen Teo tuntisi olonsa itsevarmemmaksi ennen tapaamistaan. Vaikkakin tämänpäiväinen kohtaaminen olisi erilainen eikä Teo tiennyt millaiseksi se tulisi muodostumaan.

Siihen aikaan asemakahvilassa ei vielä ollut montakaan asiakasta. Luettuaan päivän lehden junan tuloon oli vielä runsaasti aikaa, joten Teo paneutui tarkastelemaan kahvilassa olevia ihmisiä. Hänen taiteilijan silmänsä kiinnittivät huomionsa sellaisiin yksityiskohtiin, joita tavallinen ihminen ei yleensä huomannut.

Kiinnostavin tarkkailun kohde oli viereisessä pöydässä istuva kolmilapsinen perhe. Isä, äiti, kaksi poikaa ja tytär, joka oli lapsista nuorin.

Isä tuijotti apaattisesti televisiota kuunnellen samalla vaimonsa loppumatonta sanatulvaa, joka vaikutti liittyvän olohuoneen uusiin verhoihin. Hänen hikinen paitansa peitti suurta vatsaa vain osittain, paljastaen läpitunkemattoman sademetsällisen verran ihokarvoitusta.

Pojat kinastelivat siitä, kumpi saisi omakseen Bollycao-pullan kylkiäisenä saamansa muoviläpyskän. Sillä pelattiin jonkinlaista peliä, jonka säännöistä Teolla ei ollut harmainta aavistustakaan. Poikien lihavat sääret pursuivat shortsien lahkeista, kuin merkkilenkkitosuihin tungetut *sobrasadat*.

Sitten Teon huomio kiinnittyi tyttäreeseen. Seitsemän- tai kahdeksanvuotias tyttö istui suoraselkäisenä tuolillaan, näyttäen aivan siltä kuin hänet olisi aseteltu siihen. Hän ei puhunut eikä kääntänyt kertaakaan katsettaan Matutano-mainoksen nauravasta naamasta. Tytöllä oli kapeat kasvot ja lommoiset posket. Olkapäille roikkuva tukka hapsotti kampaamattomana. Hän oli kuin puusta huolimattomasti veistetty nukke - irvikuva ihmislapsesta - puettuna räikeisiin merkkivaatteisiin.

Tarkemmin katsottuaan Teo huomasi, että vaikka tyttö olikin täysin liikkumaton, hänen sormensa kuitenkin liikkuiivat taukoamatta pöydän alla. Tyttö näpelöi jotakin pientä esinettä, sormustinta tai kenties pullon korkkia.

Ainut kaunis asia tytössä olivat hänen suuret silmänsä. Ne olivat eri paria muun olemuksen kanssa, mutta niissä oli poissaoleva katse.

Hyvissä ajoin ennen junan saapumista Teo käveli asemalaiturille ja istui odottamaan. Häntä jännitti. Miten hän tunnistaisi tytön? Mistä

kuusitoistavuotiaan tytön kanssa saattoi ylipäättään puhua? Musiikista? Nykymusiikista Teo ei tiennyt yhtään mitään – vielä vähemmän suomalaisesta. Elokuvista tai tv-ohjelmista? Niitäkään Teo ei katsellut.

Teoa oli alkanut kaduttaa, että hän oli lupautunut ottamaan tytön luokseen ja ilmeisesti vieläpä koko talveksi. Töihin hotellille – kuten hänen äitinsä oli asian ilmaissut. Mutta Teo tiesi, että hän olisi tehnyt aivan mitä tahansa Saanan sitä pyytäessä.

”Laittaisit vaan Mallan tekeen oikein kovasti töitä”, Saana oli sanonut.

Saana oli vakuuttunut siitä, että uudet ympyrät, vieras kieli ja maa saisivat Mallan ryhdistäytymään ja unohtamaan ne huonot tuttavuudet, joiden kanssa hän oli viime aikoina liikkunut.

”Se luuhaa viikonloput ties missä. Tulee kotiin milloin sitä huvittaa. Joskus se tulee vasta maanantaina, kun koulu loppuu, jos silloinkaan. Mä en pysty puhuun sen kanssa siitä enkä ylipäättään mistään muustakaan.”

Teo ajatteli omia siskojaan, Maijaa, Katjaa ja Karenia. He olivat murrosikäisinä jatkuvasti sotajalalla äitiään vastaan. Usein tämä tällainen oli vain riitelyä, mutta joissain perheissä riita ajautui täydelliseen välirikoon, joka sai alaikäisen tyttären lähtemään kotoaan. Yleensä vielä pahimman mahdollisen juopporetken matkaan. Mallan tapauksessa tilanne näytti olevan hyvää vauhtia kehittymässä juuri tähän suuntaan.

”Maksa sille jotain, jos sen työnteke on sun mielestä sen arvoista. Sä voit pitää sen sun luonas ihan niin kauan, kun sä vaan haluat”, Saana oli sanonut.

Teo oli aluksi hämmästellyt sitä, miten kevyesti Saana lähetti alaikäisen tyttärensä vieraan miehen hoteisiin. Mutta asiaa mietittyään häntä ihmetytti enemmänkin se, miksi hän itse oli niin kevyin mielin suostunut tähän järjestelyyn.

Jotta Malla saataisiin houkuteltua lähtemään, hänen vanhempansa olivat luvanneet maksaa tyttärelleen interraillipun, jos tämä vain ensin ansaitsisi matkarahat työskentelemällä Teon hotellilla.

”Ei sillä kyllä oo mitään työkokemusta. Mä oon yrittänyt saada sen kesätöihin, mut ei se oo halunnu kuulla puhuttavankaan mistään työnteosta. Se on kai aina päässyt ihan liian helpolla.

Sen pikkusisko ja -veli on erilaisia. Ne pärjää hyvin koulussa ja tekee aina sen, mitä niiltä pyytää.”

Ei ole helppoa olla isosisko, sehän sinunkin pitäisi tietää, Teo ajatteli, mutta ei sanonut sitä ääneen.

”Totta puhuen, Malla ei oo ollu montaakaan päivää koulussa tänä syksynä, vaikka mä niin luulin. Me ollaan yritetty puhua sitä petraamaan vähän ja pyrkimään ammattikouluun ensi syksynä. Se ei kai vaan tiedä, mitä tekis elämällään eikä se oo kiinnostunut yhtään mistään.”

Juna pysähtyi asemalaiturille kymmenisen minuuttia myöhässä. Teo tähyili junasta nousevaa ihmismäärää yrittäen löytää joukosta tytön, joka vastaisi Saanan antamaa kuvausta Mallasta. Pieni vaaleatukkainen ja sinisilmäinen tyttö, jolla oli nenäkoru vasemmassa sieraimessa.

Teo kuvitteli mielessään maidonvalkean ja finninaamaisen suomalaistytön, jonka vaalea iho muuttuisi Espanjan polttavan auringon alla jo muutamassa tunnissa räikyvän punaiseksi. Sellaisen, josta jo kaukaa näki, että hän oli turisti. *Guiri*, kuten espanjalaisilla oli tapana sanoa.

Hän arvuutteli mielessään, olikohan Mallassa enemmän äitinsä näköä vai oliko hän kenties isänsä näköinen. Yrittäessään palauttaa mieleensä Saanan kasvot, Teo huomasi taas kerran, että hänen muistikuvansa olivat vääristyneitä, tuhruisia, ikään kuin kuluneiden vuosien haalistamia. Yksin hänen kätensä, joilla Teo veisti puusta taideteoksiaan, muistivat tarkalleen Saanan kasvojenpiirteet. Teo ei kuitenkaan ollut osannut varautua yllätykseen nähdessään Mallan kurkistavan ulos junan ovesta.

Hetkeä aiemmin Teo oli yrittänyt turhaan löytää Saanan kasvot muistilokeroidensa sokkeloista, mutta nyt, kun hän näki Mallan astuvan asemalaiturille, hänen mieleensä alkoi tulvia muistoja ja kuvia

menneiltä ajoilta. Malla oli kuin ilmetty äitinsä sinä juhannusaattona, jolloin Teo näki ensi kerran Saanan Pihlajasaaren leirintäalueella.

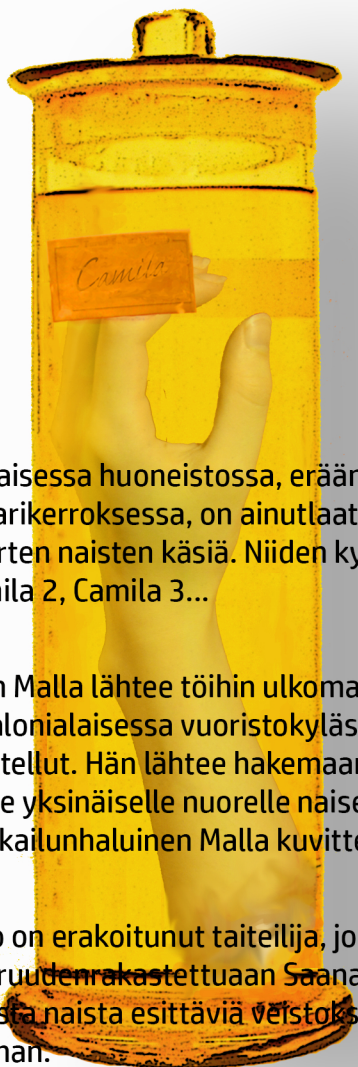
Totta puhuen, Saana ei ollut erityisen kaunis. Eikä varsinkaan sillä mittapuulla mitattuna, jolla Teon hyvä ystävä, Hannu, naisiaan mittaili. Mutta tämä ei ollutkaan se syy, miksi Teo kiinnitti Saanaan alun perin huomionsa.

Mitä taas Hannuun tuli, niin omasta mielestään hänellä oli naiskauneuden suhteen täydellinen silmä ja hyvin selvä käsitys siitä, millainen täydellisen naisen tulisi olla. Kliinisen silmänsä Hannu oli perinyt isältään, vauraalta yrittäjältä, jonka rakennusfirma ei kenties ollut paikkakunnan suurin, mutta ainakin tunnetuin. Hannun isä, Mikko, oli joka tapauksessa yksi paikkakunnan merkkihenkilöistä – rotari ja kaikkea muuta sellaista.

Mikko oli myös aikoinaan nainut täydellisen naisen. Äiti, Ulla, oli paitsi kaunis myös sosiaalinen ja tyylikkäästi pukeutuva. Hän oli kaikin puolin täydellinen edustusvaimo. Ja siinä sivussa hän hoiti perheensäkin.

Opintojen ja salilla käyntien ohella, Hannun elämä koostui siis täydellisen tyttöystävänsä etsimisestä. Sellaisen tyttöystävän, josta myöhemmin tulisi hänen täydellinen vaimonsa. Aivan kuten hänen äitinsäkin oli.

Iskeminen ei ollut Hannulle minkäänlainen ongelma. Hänen kehonrakentajan vartalonsa ja varakas olemuksensa takasivat sen, että aina oli tarjolla riittävästi ehdokkaita tähän vaativaan rooliin. Ongelma oli vain siinä, että Hannu oli asettanut riman aivan liian korkealle. Hän sai piankin huomata, että uuden tyttöystäväkokelaan rinnat olivat lähemmin tarkasteltuina liian pienet tai hiukset väärän väriset. Tai sitten oli niin, että sääret eivät sittenkään olleet riittävän pitkät eivätkä huulet riittävän aistikkaat. Jälkeenpäin osoittautui, että Hannu tiesi kertoa, millainen hänen unelmiensa naisen ei tulisi olla. Ja koska hän oli vaatimustensa suhteen tinkimätön, hänen tyttöystävänsä olivat enemmänkin vain lyhytaikaisia tuttavuuksia.

Salaisessa huoneistossa, erään tuiki tavallisen madridilaiskerrostalon kellarikerroksessa, on ainutlaatuinen kokoelma lasipurkkeihin säilöttyjä nuorten naisten käsiä. Niiden kyljessä lukee luovuttajansa nimi: Camila, Camila 2, Camila 3...

Kun Malla lähtee töihin ulkomaille, hän saa huomata, ettei elämä katalonialaisessa vuoristokylässä olekaan niin jännittävää kuin hän oli kuvitellut. Hän lähtee hakemaan jännitystä Barcelonan yöelämästä, mutta se ei ole yksinäiselle nuorelle naiselle lainkaan niin vaaratonta, kuin seikkailunhaluinen Malla kuvittelee.

Teo on erakoitunut taiteilija, joka yhä muistelee ja kaipaa nuoruudenrakastettuaan Saanaa. Hän purkaa näitä tunteitaan tekemällä puusta naista esittäviä veistoksia. Niillä kaikilla on samat kasvonpiirteet – Saanan.

Teon elämä muuttuu dramaattisesti kun hän tapaa Mallan. Yhdessä he lähtevät epätoivoiselle pakomatkalle vuoristoon. Matkalle, jolta vain kaikkein vahvimmat ja ovelimmat voivat selvitä hengissä.

